

Ets músic, però de què treballes?

Vols tocar aquí? Cobraràs un entrepà i quatre tiquets de cervesa

Foto: Amanda Tipton

Realitat 1: si un nen treu un deu a matemàtiques és possible que a casa l'aplaudeixin més que no pas si el treu a música. És trist, però les Maries (avui potser amb un altre nom) encara existeixen. Realitat 2: no només a casa, a les escoles i als instituts i, ep, al currículum que tothom ha de complir sí o sí, la música també queda en segon lloc. Realitat 3: molts mestres lluiten sols perquè aquesta assignatura es valori i no se'n parli només de cara al festival de Nadal o de final de curs. Realitat 4: a primària, n'hi ha que no tenen la formació per impartir aquesta assignatura, però els toca assumir aquest paper. I abans d'entrar a classe, han de fullejar els llibres per entendre allò que han d'ensenyar.

L'educació i la música són dos pilars sobre els quals, depenent de com els cuidem, edificarem una realitat o una altra. L'Acadèmia Catalana de la Música (<http://www.academiamusica.cat/ca-es/>) no només ho té clar, sinó que en el seu primer fòrum, celebrat a la Francesca Bonnemaïson, ho posa allà on ha de ser: al centre de tot, per debatre-ho amb músics i professionals del gremi.

"Tots els nens haurien de poder tocar un instrument"

Com s'ensenyava música? Té sentit que si només hi ha una hora a la setmana ho reduïm tot a un pentagrama? A repetir cada any on va el do, què és un silenci, a dibuixar claus de sol una vegada i una altra? No seria més interessant, a part d'això, viure-la? Els beneficis que ens regala la música són tants que no ens els acabaríem: estimula la creativitat, l'atenció, la memòria, la imaginació, és una de les vuit intel·ligències de Howard Gardner. I potser seria qüestió d'anar una mica més enllà: entendre-la, respectar-la, estimar-la, sentir-la el més nostra possible. I sobretot, gaudir-la.

"Soc músic. Ah, però de què treballes?"

En el llistat de realitats caldria sumar-hi la mirada social que encara arrosseguem. Vols tocar aquí? Cobraràs un entrepà i quatre tiquets de cervesa. I encara ho hauràs d'agrair, perquè esclari, t'estic deixant un escenari. I la gent que aconseguies que vingui -després d'haver buscat per Facebook, Instagram i on sigui la millor manera de vendre't-, consumiran cubates i potser pagaran entrada, però tu no veuràs ni un duro. Proposem el mateix sou a un fuster o a una metgessa o a un forner. I aviam què. Potser és això: si costa tant treballar com a músic és perquè encara no s'entén com un ofici.

"Ensenyem a tocar, però no a escoltar"

No tots els músics (o almenys els que busco cada dos per tres a Spotify) han passat per una escola. N'hi ha que han estat dies i mesos i anys a la seva habitació aprenent a fer dits amb la guitarra, o assajant amb el seu primer grup en un garaig, o tocant als carrers entre amics. Estudiar-ho no és barat i tenir un instrument, tampoc. Però, anant una mica més enllà, com diu Gerard Quintana, president de l'Acadèmia, "la formació no només serveix per educar músics, sinó per fer un públic excel·lent". És a dir, persones que sàpiguen tocar, però també escoltar.

No em sabia imaginar la vida sense música. Quantes cançons m'han fet de refugi, m'han entès com ningú o m'han tret del pou. Potser ara ens toca salvar-la a ella.